

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.

Obseg: Prezimovanje bučel. — Dvoje redkih opazovanj iz skušnje. — Pozimska dela v drevesnici. — Češpljev most. — Nekoliko o gnojenji vrtov. — Vosek in med skušeni zdravili v mnogih boleznih. — Naši dopisi. — Razne gospodarske reči. — Inserati.

Prezimovanje bučel.

Kdor hoče svoje bučele čez dolgo zimo si ohraniti ali prezimiti, mora veliko pridnost in skrb v to obračati, kajti v mrzlem zimskem času pridnim bučelicam marsikaka nevarnost preti in žuga. Treba je toraj tem pridnim živalicam streči t. j. vse žugajoče nevarnosti kolikor mogoče odstraniti, da so bučele po vsem varne, kar je k njih delovanju in obstanku neobhodno potrebno.

Narprvo, kar je k dobremu prezimovanju potrebno, je, da bučele od novembra naprej v ostrem zimskem mrazu popolni mir vživajo in imajo. Vsaj to je prav naravna reč, kajti človek kot vsaka žival ima ob času počitka rad mir, da si tako v mirnem počitku pridobi novih moči za zopetno delo, ki ga še čaka. Privoščimo bučeli po zimi mirni počitek po njenem tako neutrujem poletnem trudu in marljivosti. Ona ga je v resnici potrebna, da si opomore za prihodnjo pomlad, ko jej bode zopet narava odprla svoje zale cvetice, iz katerih bode ona zopet nabirala sladkega medu in voska.

Zoper to pregreši se več čebelarjev, kateri tudi po zimi bučel ne pustijo v miru in jih večkrat ogledujejo, ter jih tako v zimskem počivanju motijo. Vsak čebelar naj si zapomni, da se bučele po zimi ne smejo ogledovati in motiti.

Tudi je zelo v navadi, da čebelarji radi blizu čebelnjaka prirejajo prostore, kjer drva sekajo in cepijo. Pri sekanju drv se tla daleč okrog stresajo, posebno po zimi, ko je vse zmrznjeno. Tako tresenje je bučelam zelo na kvar. Treba je tedaj varovati se, da se nikakoršno tresenje panju ali celo čebelnjaka ne prouzroči. Tu pa ni misliti, da samo hudo in veliko pretresenje škoduje, a majhno ni bučelam k škodi. Ne. Vsaki tudi še tako rahli pretres je že škodljiv.

Marsikdo bi vtegnil prašati: Zakaj li pretres bučelam v zimskem času škoduje, vsaj one mirno čepe v svojem panju in se ne zmenijo za to, kar se zunaj godi? Ravno zato, ker počivajo, se motijo in nadlegujejo v počitku. Pri pretresu se bučele predramijo, ter ločijo od kepe, v katero so se združile v prezimovanje in počivanje.

Te bučele sedaj vse razjarjene v panju okrog tekajo in pri velikem ter ostrem mrazu otrpnejo, ter vsled tega poginejo. Če pa v tem času ni posebnega mraza, one bučele ne otrpnejo, temveč take bučele več hrane povžijejo, kar jim je k njih obstanku potrebne. To pa ima večji del zopet slabe nasledke. V životu bučel nabere se preveč nesnage in vsled tega lahko nastane griža, bolezen, ki je sicer ozdravljiva, pa v zimskem času se z ozdravljenjem ni pečati, ker bi se s tim bučele še bolj vznemirile. Dobro je v tem slučaju, če solnce lepo in toplo sije, da se zamorejo bučele zunaj panju malo preletati. To jih otme griži.

Ni pa vselej in edino le človek, ki bučele po zimi vznemiruje, temveč so tudi živali, ki bučelam v zimskem času nepokojo, čebelarju pa škodo delajo.

Tak nadlegovalec bučel so miši. Te živali bučelam po zimi čestokrat škodujejo s tim, da luknje v panjove pregledajo, pa ne z namenom, bučele v svoj plen si poiskati. To je pač vsakemu znano, da miš precej debelo desko pregloda.

Že sè samim glodanjem miši bučele iz spanja prebude, da tako razdenejo kepo, ter potem v okrog tekanji vsled mraza otrpnejo in tako v veliki množini poginejo. Ti neprijetni gosti se pa še potem, ko imajo vhod v panj, tamkaj nastanijo, si naredo gnjezda, ter celo mladiče v panju skote. Ko pa imajo mlade v panju, postanejo tako predrzne, da se celo medu in družega bučelnega dela lotijo, ter tako panju veliko škodujejo.

Tem bučelnim škodljivcem se s pridnim pa tihim in rahlim nastavljanjem pasti najložje nasprotuje in prežene. Tu je pa treba zopet paziti na kakovost pasti. Pahi, kateri sè svojo težo močno loputnejo in vdarijo ter tako nekak potres v čebelnjaku proužročijo, naj se ne nastavljajo. Boljše so one pasti, ki nikakoršnega ropotanja pri vjemnji miši ne napravljajo.

Razun miši so še nekateri ptiči, kot postavim senice (navadno mandelci imenovane) in žolne, kateri bučele po zimi vznemirjajo.

Senice prežè pred panjovi na bučele, katere v lepem vremenu na zrak prihajajo. Love jih in pojedajo. Ako pa bučel ni pred panjem, kljujejo na končnico, da bučele vse razjarjene pridejo na dan in v svojo — smrt.

Žolne pa večkrat, posebno če jim v bližavi hrane primanjkuje, pridejo k čebelnjaku, kjer si s prekluvanjem končnice naredo vhod v panjove, ter tako bučele pojedajo.

Teh sovražnikov bučelnih se najbolje in najlažje vbrani s prikritjem čebelnjaka ali pa kakim pripravnim strašilom. Loviti in streljati te ptiče je po postavi varstva ptičev prepovedano, ker so z zatiranjem škodljivih merčesov kmetijstvu in sadjereji koristni.

Bučele se morajo po zimi varovati mimo zgoraj omenjenih sovražnikov tudi nevihte, vetrov in ostrega mraza.

Srednji in trajajoč mraz bučelam ne škoduje, ako pa bolj pritiska in tak dalje časa ostane, kar se v severnih krajih, posebno na Gorenjskem med visokimi gorami skorò vsako leto zgodi, treba je čebele dobro zadeliti sè slamo, staro obleko, koci, ali z drugimi pripravnimi rečmi.

Še bolj, ko vsi ti nadlegovalci bučel, nadleguje jih pa po zimi in v začetku pomladi solnce. To jih sè svojimi izvabljivimi žarki privabi iz panju, da skušajo malo preletati se, ko je zunaj še vse sè snegom pokrito. Veliko in veliko bučel pri tem izletu pogine, ker bleščeči sneg jih oslepi, da na tla popadajo in zmrznejo.

Sicer je pa zelo dobro za buče, ako jih prijazno in toplo solnce obsije, da zamorejo malo svoja stanovanja zapustiti, da se očistijo, na kar lahko svoje zimsko počivanje več časa nadaljujejo; le tla se morajo kakih 10 do 12 korakov daleč pred čebelnjakom s slamo nastlati. Čebele, ktere izlete, da se očistijo, posedejo na slamnate bilke in ko jih prvi solnčni žarek toplo obsije, zleté zopet v panj. Pri izbiranju slame naj se čebelar bolj ozira na tako slamo, ki ni preveč bela. Tudi praprot bi bila dobra.

Ko buče zopet v panj odlete, naj se pred panjove obesijo kaka zagrinjala ali pa deske, da se solnim žarkom zabrani pristop.

Dobro prezimovanje bučel je mojstersko delo v čebeloreji.

F.

*—

Dvoje redkih opazovanj iz skušnje.

(Od P. Simon-a posl. F. P. J.)

(Dalje.)

Ubegla kraljica.

Tista kraljica, od katere sem spredaj pravil, da je večkratni izlet za vplemenenje naredila, dala mi je zopet priliko, še sledeči, pri vplemenjeni kraljici gotovo redki slučaj opazovati.

Dne 14. septembra, t. j. 10 dni pozneje, ko sem kraljico vzel iz shrambice, kjer se je izlegla in jo izročil brezmatičnem panju, grem in zopet pogledam v ono izležno hišico, je li notri kaka nova kraljica vležena. Kako zelo se začudim, ko v tej shrambici na drugem satu ugledam piskree, ki so namenjeni za izlego navadnih bučel (delavk) in so pravilno z jajčki nastavljeni in na zraven visečemu satu opazim že večkrat vplemeniteno matico, o katerej sem trdno menil, da v brezmatičnem panju vestno svoja dela opravlja. Zares čudno se mi je zdelo, ker jo vidim v svoji izležni hišici vso veselo. Vsaj sem jo z vso previdnostjo in po vseh pravilih umetnosti izročil brezmatičnem panju. Delo in vse čebele sem vzel iz panju. Čebele dejal sem v prazni zabojček. Delo (satovje) oprostil sem one trotove zalege, (katere so delavke nastavile); potem sem delo zopet nazaj postavil, matico v matični kletki noter dejal in zdaj še le pustil bučelam zraven priditi, ktere so izročeno jim matico z veseljem pozdravljale in bile vesele, da imajo zopet kraljico. Še le tretji dan proti večeru spustil sem jo iz gajbice v nalašč zato napravljeno koritce za pitanje bučel, v katerem so se čebele skoz med do kraljice preriti morale. Ta izveršitev je znana kot dobro in srečno sprejetje kraljice. Poleg vsega tega mi je pa vendar ušla! V svojem starem domu je k večjemu tri dni še le jajčka nesla, kajti nobenega črvička ni bilo še najti. Mogoče je pa tudi, da v brezmatičnem panju ni bila le eno noč, ampak morebiti več dni, predno je zopet nazaj v svoje staro stanovanje pobegnila.

Kaj pa jo je vendar k temu begu nagnilo? Čudno je vendar, da je z zdravo kožo pobegnila. Ta okolščina daje mi povod do mnenja, da je že skoro 5 tednov osamljeno (brez matice) ljudstvo pozneje ni več tako ljubilo in bolj hladnokrvno z njo ravvalo, ker je bilo že osamljenja navajeno in je med sabo imelo popačene matice, kar je tudi zalega pokazala. To je gotovo k temu pripomoglo, da je pobegnila in na begu svoj stari dom dobila.

Meni je s tem dvojno delo napravila, ker sem moral že popred storjeno delo ponoviti. Zdajci sem jej pa dal vse čebele in tudi sato ve z zaleženimi jajčki, toda brez da bi jo bil posebej zaprl. Zdaj je ostala in je bila zvesta mati svojemu ljudstvu. Še konec novembra dobil sem zalego v njenem panju.

Pozimska dela v drevesnici.

Minula je jesen in prišla je mrzla zima. Sedaj, misli si marsikateri sadjerejec, bodem si odpočil od obilnega dosedanjega dela. Sedel bom pri gorki peči, ogreval se od vseh strani ter mirno roke navskriž držal in tobak pušil. Kdo mi pa more kaj zato? Podelano imam v drevesnici vse, na vrtu je vse drevje podprto in zavarovano pred težkim snegom. Nikakoršnega dela nimam. Kaj pa tudi koga briga, če jaz večino dni v zimskem času v gostilnici prebijem in si malo pijače privoščim?

Marsikdo bi mu na vse to nič nasprotnega ne odgovoril, pritrdil bi mu še le in rekel: Ubogi mož, v resnici si počitka potreben! Ves čas pomladi, poletja in jeseni si se trudil, vrljame ti prav rad, da si dobro sklenil, če misliš zimo v svoj počitek porabiti. Nobenega dela ne moreš delati, ker vreme je vedno neugodno. Zdaj je vse sè snegom pokrito, zdaj gre dež in v drugič zopet mraz pritiska, tako da res ni mogoče se ukvarjati z delom po vrtih. — Dragi bralec, ali bodeš mogel uginiti, kdo je tako govoril? To ti gotovo ne bode nikakoršne težave delalo, da bi ugani. Vsak razumen sadjerejec bode rekel: Tako govori tisti, ki ni sadjerejec in se tudi v zimskem času vsacega dela boji. To govoril je tak človek, ki si je sam zimo odbral v počitek in podpiranje lenobe, v pohajkovanje po hišah in popivanje v gostilnicah.

Jaz pa drugače mislim. Kdor se zime le zato veseli, da bi pohajkoval in nič ne delal, ta tudi pomladi, poleti in v jeseni ni veliko ali pa še nič delal; če tudi si ga videl na polji delati in v vrtu, kako se je sè sadjem pečal. Kdor le toliko dela, kar mora podelano biti, ta skoraj boljše stori, da še to opústi, ker tako površno delo ne prinaša toliko sadu, kolikor se ga je od setve pričakovalo. Kakoršno delo ob setvi, taka je žetev.

Kdor ima sadni vrt ali sploh kmetijo, ima vedno dovolj dela. Zimski dnevi so že tako zelo kratki, in sadjerejec lahko v dolgih zimskih večerih dovolj počitka dobi. Da bi pa te večere prav brez vsacega dela pustil potekati, bilo bi tudi prav nespametno. Poišče naj si kako knjigo, se ve da, če zna brati, to naj prebira. Gotovo bo v njej dobil še marsikaj zanimivega, česar še on ni vedel, ali pa le bolj površno delal.

Ne stavil bi pa krajevarja na goldinar, da me bode precej kak sadjerejec zavrnil in rekel: „Kar je ta pisal, sem jaz že zdavno pozabil; le sam naj gre vunkaj na polje in naj dela. Vem, da še lopate pravilno držati ne zna.“ To pa so le izgovori, da bi dotični še naprej lahko roke na hrbtu križaje se peči tiščal in si zadnjo stran svojega života ogreval, dokler bi mu ne bilo dovolj toplo.

Ko bi naši velkosadjerejeci ne bili sami nič delali, kako li bi mogli kaj o tem pisati, kako celo knjigo o tej zadevi napolniti. Umni sadjerejec ne bo zime v to obračal, da bi nič ne delal, temveč bo delal in se novih učenosti in skušenj iskal,

Njemu zima prehitro mine, kajti dela ima obilno. Snaženje in obrezovanje dreves, pokončavanje gosenčnih zaleg in ostrgovanje kože (lubja), vse to bo po zimi opravil, da mu na pomlad ne bo treba s tem časa zgubljevati in tratiti.

Vsak vrtnar vé, da je mnogo mrčesov, kateri v jeseni svoja jajčeka zad za hrapovo drevesno lubje vležejo, da bi tam prezimila, in pomladi svoje daljno življenje vpeljala. Razvidno je iz tega, da se mora tisto hrapovo lubje ostrgati in s tim merčesovo zatreti. To delo se opravlja z nalašč zato pripravljenimi strguljami. Boljše orodje za to delo so krtače, katere so iz jeklene žice ali dratu narejene. Te krtače imajo več oblik, ker se pri tem delu tudi različne rabijo.

Ako se pa pri tem strganji koža preveč ostrga, tako, da se že liče pokaže, naj se napravi maža, s katero naj se dotično mesto zamaže.

Ta maža se najbolj ceno napravi iz nekako dveh delov apnene vode, jednega dela ilovice in nekoliko samega kravjeka. To se dobro premeša. S to zmesjo naj se ostrgana drevesa namažejo.

S to mažo namazana drevesa so obvarovana pred zajcem. Ker pa ravno o zavarovanji dreves pred zajci govorim, naj še povem, da mlada drevesca sè samim apnom mazati ni posebno dobro, ker apno mlado lubje preveč objé. Kdor že hoče drevesca z apnom namazati, naj apnu pridene ilovice ali pa kravjeka. Boljša je ilovica, ker se z apnom bolje zmeša.

Ko pa drevesa obrezujemo in jih čistimo gosenčnih zaleg, moramo posebno paziti na zalego obročarja ali perstenice (Ringelspinner), kajti ta je lubju po barvi zelo podobna, tedaj prav težko razločiti in dobiti. Obročar je velik škodljivec sadnemu drevju.

Taka in še druga dela ima sadjerejec v svojem vrtu, katera lahko po zimi pri ugodnem vremenu opravlja in mu jih ni treba na pomlad, ko ima drugih opravkov polne roke odlašati. Po zimi jo zaradi obilnega snega res večkrat težko kaj tacega opravljati, pa vsaj vso zimo ni skoro nikoli debelo snega: že tudi skopni in se njegova množina zmanjša, tako da se vendar brez posebnega truda lahko pride na vrt in do drevja, iz katerega je sneg gotovo že odpadel. Sneg se mora pa itak že popred raz drevja otresti, da ga ne polomi. *)

—*—

Češpljev mošt.

Že starodavna navada je pri nas, da v onih letih, ko sadno drevje obilo sadu donese, sami ne vemo, kaj bi sè sadjem počeli, da bi se ga nam preveč ne pokončalo in spridilo. Eni sadje samo suše, in tako potem suho sadje prodajo, če popred še svežega prodati niso mogli, kar so ga v obilici imeli. Če pa še suhega prodati ne morejo, prihranijo ga do poletnega časa, ko jim veliko odvrne.

Pa žalostno je v sedanjih časih, ko ženjice in plevice nič več toliko ne marajo za suhe kuhane hruške in krhlje ter dobro in sladko hruševno vodo, ljubše jim je — nesrečno žganje.

*) Nekateri po zimi tudi mlada drevesca cepijo. Gospod Ant. Maier pripoveduje, da v jeseni vse za cepljenje dobra drevesca iz drevesnice pobere, jih po več vkup zveže, ter postavi v klet, kjer jim korenine s prstjo pokrije. Okoli svečnice jih cepi doma v sobi (navadno z dolago), postavi v klet tako, da drevesca po konci stoje in da so korenine v zemlji. Pomladi, ko se ni bati več zmrzljave, postavi jih zopet na presto, v drevesnico.

Ured.

Drugi zopet sadje s tem hočejo vporabiti, da ga nekaj posuše in drugega v mošt stolčejo. V mošt porabijo največ tepke in druge puste hruške, kakor tudi jabolka.

Zopet drugi pa iz sadja žganje kuhajo, in to naj bolj iz sliv in češpelj. Da bi pa kdo iz češpelj mošt naredil, tega si pa še marsikdo mislil ni, kar bi se v takih češpljevih letinah, kot je bila letos v nekaterih krajih, prav lahko zgodilo. Iz češpelj mošt delati pri nas ni navada, a po nemških krajih pa se dobi več vasi in okolice, kjer ob dobrih češpljevih letinah češpljev mošt napravljajo, katerega visoko cenijo. Češpljevec je izvrstna pijača po okusu in barvi; enak je močnemu, temnorudečemu vinu. Nobeden mošt ga ne prekosi v moči. Češpljevec je pa tudi zato priporočevati, ker se tako hitro očisti, kakor nobeden drug mošt, le to slabo stran ima, da dolgo ne obstane, kajti proti pomladi zgubi ves okus in vso moč, ter se popolnoma spremeni v neslastno pijačo.

Češpljevec ali češpljevi mošt se pa tako-le naredi: Za jeden sod (polovnjak) vzemi blizo 86 kilogr. zrelih češpelj. Te očisti peček in jih zdevaj v sod, brez da bi jih mečkal in stiskal. Ko si vse te češplje v sod zmetal, nalij ga z vodo in zabij. Črez 18 do 20 dni se mošt že lahko pije, ter je z vsakim dnevom boljši in močnejši.

Bolj pametno je iz češpelj, če jih je veliko, da se napravlja mošt, kakor pa da se pokuhajo v žganje, katerega se le malo dobi, a češpelj v to pa mnogo potrati. Skoro najboljše pa je, če se ni bati, da bi češplje zgnjile, da se posuše, ker dobro in lepo posušene imajo vedno primerno ceno in se lahko prodajo, kajti vedno se po njih vprašuje. Dela je res veliko sè sušenjem, a ta trud se že dobro poplača.

— x —

Nekoliko o gnojenji vrtov.

Najugodnejši čas gnojiti vrtove je gotovo pozno v jeseni, da pride gnoj še pred hudim mrazom v zemljo. Skušinje so dokazale, da je vrtovom v hasen, če se prekopujejo v jeseni in da v tem času prekopani vrtovi so zelo rodovitni, gnoj pak pri tem prekopanju v zemljo spraviti stane manj truda in je tudi zelo koristno, posebno če še ni preveč pregnjit in prekratek. V obče pak se redilne tvarine od gnoja po dežju in snegu raztopijo in po zemlji razširjajo po celih vrtnih gredih, da rastejo rastline spomladi prav lepo, ker se je gnoj že zmešal z zemljo, in ji dal toraj vso redilno moč.

Za vrte, slamnat frišen še ne prekisan gnoj ni ugoden, redi manj in večkrat rastlinam škoduje, dá živeža in stanovanje bramorjem in drugim škodljivim mrčesom, ker ti si ravno radi izvolijo v svoje stanovanje gnoj, ki se še le v zemlji kisa, ter jim dá dovolj gorkote. Zraven tega napravlja frišen gnoj pri mnogih rastlinah razne bolezni, na primer grinte pri vohrovtu in več drugih.

Napačno pak je gnoj napeljati v vrte in ga pustiti ležati v kupih predolgo časa, preden se ga spravi v zemljo. Pri suhem vremenu se posuši in mnogo redilnega soka se izhlapi, kar rastlinam ne more biti nikoli v prid, če pak je vreme deževno, gre ves gnoj na tisti prostor kjer leži in gnojenje je po tem takem neednako. Prav dobro je gnojiti vrte prav po vrhu zemlje, da se gnoj komaj pokrije. Porabi se k temu na polovico segniti gnoj, ali druge reči, ktere so že nekoliko segnjite. Če je bila zemlja že popred dobro pognojena v globočini in se potem

zmeša po vrhu z prav malo gnoja, dá taka zemlja mladim rastlinkam, ktere nimajo prvi hip globokih korenin, prav dobre hrane, ter jim pomaga bujno rasti. Taka tla gnojena na površju pri zalivanji se ne vtrdijo in se ne spokajo, ker gnoj od zgoraj mokroto dalje drži, kakor navadna zemlja in rastline dokazujejo, kako ugodno jim je tako gnojenje s svojim naglim in lepim rastenjem.

Pri rabi na pol segnjitega gnoja tudi frišno gnojenje rastlinam ne škoduje, frišni sè slamo mešani gnoj naj se rabi le takrat, ko se hoče preveč težka in trda zemlja rahljati, povsod drugod naj se gnoji z na pol segnjitim gnojem.

„Slov. Gospodar.“

Vosek in med škušeni zdravili v mnogih boleznih.

Trganje po ušesih.

Kos platna se pomoči v raztopljen vosek, to se zvije v trobo (da je eden konec zelo špičast). Špičasti konec se bolniku vtakne v bolno uho, drugi konec se prižge. Bolnik mora na drugem ušesu ležati. Ko platneni cilindar že blizo ušesa prigori, se odstrani, in bolezen kmalu odjenja.

Opeklina.

Ako se kdo opeče, naj opečeno mesto z medom namaže. V jedni uri bo rudečica in ob jednem tudi bolezen zginila. Med tudi pomaga pri poparjenih bolečinah, če se poparjeno mesto z medom pomaže.

Čebelni in osni pik.

Želo, ako je pri piku v rani ostalo se odstrani precej z roko ali če z roko ni mogoče pa sè šivanko in rana se z medom namaže. (Dalje sledi.)

Naši dopisi.

Iz Dorjega. Letošnje leto je bilo pri nas, kar se tiče čebeloreje in sadjereje bolj srednje vrste. Čebele so v začetku dobro kazale, a kresnik je čebelarjem precej rojev prikratil in odnesel. Julij mesec bil je boljši. Roji so hiteli na dan, kar so mogli, le škoda, da tako pozno, ko že ni bilo več toliko paše po cveticah, ker senožeti po ravnem so bile že pokošene; le roti so še našim čebelicam odpirali svoje cvetice ter tako v stiski jim pomagali. Splošno mnenje čebelarjev je bilo dobro, kajti rekli so, da čebele o sv. Marjeti že davno niso bile tako dobre, kakor letos. Skoro vsako leto so jih še morali v tem času krmiti, letos so pa nasprotno v tem času dobro brale.

Adjova paša se ni posebno obnesla.

Zadnje dni oktobra bil sem na neki tukajšnji gori in videl sem, koliko je risja pripravljenega, da bo pomladi, Bog daj, da bi bila dobra in ugodna, ko sneg odleze, dajalo čebelam obilo paše. Upanje imejmo, morebiti se nam tudi izpolni!

Sadja je bilo le malo. Češpelj je bilo še precej, jabolk in hrušek pa le sem in tja nekoliko.

F. Jeglič.

Razne gospodarske reči.

* Deželni odbor naznanil je predsedništvu čebelarskega in sadjerejskega društva, da je deželni zbor v seji dne 10. oktobra t. l. za l. 1885, dovolil društvu 50 gld. podpore iz deželnega zaklada.

* C. kr. kmetijska družba naznanja, da od visokega c. kr. ministerstva za poljedelstvo za leto 1884. dovoljeno subvencijo v korist čebelarstva v znesku 150 gld. razdeli med obe čebelarski društvi na polovico.

* V nedeljo 9. t. m. imeli so društveni odborniki sejo na Jesenicah. Sklenilo se je med drugim odposlati c. kr. kmetijski družbi pritožbo zaradi prikrajšanja vladne podpore, kakor sledi:

Slavni centralni odbor c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani!

Vsled velecenjenega dopisa slavne c. kr. kmetijske družbe šte. 894, od dne 16. oktobra t. l., blagovolil je slavni podporni odbor podporo v znesku 150 gld., katero je visokoslavno c. kr. ministerstvo za poljedelstvo za leto 1884. dovolilo v napredek čebeloreji razdeliti obema obstoječima čebelorejskima društvoma na Kranjskem vsakemu polovico.

Podpisano predsedništvo čuti se s tim prisiljeno nasprotovati priznanju podpore staremu čebelarskemu društvu, in sicer iz sledečih vzrokov:

Staro čebelarsko društvo ni v letu 1884. prav nikakoršnega koraka naredilo k povzdigi čebelarije. Ono ima komaj 20 udov, tedaj je le na papirji in njegov društveni list je z zadnjo številko leta 1882. nehal izhajati.

Naše društvo pa nasprotno unemu le raste, ter svojim društvnikom vkljub tako nizkega društvenega doneska, 1 gld. vsako leto, oskrbuje redno vsak mesec izhajajoči društveni znanstveni list brezplačno. Letos je še celo napravilo čebelarsko razstavo, katera je po prepričanju prav spodbudna bila, in katera je društvu še črez 70 gld. več stroškov proužročila, kot je bilo dohodkov.

Tudi je naše društvo nekaterim ljudskim šolam nove čebelne panjove brezplačno podelila, tako n. pr. šoli v Kostanjevici (opazovalni panj), šoli v St. Rupertu, šoli na Dovjem, šoli na Jesenicah, itd.

Taki napredki za tako mlado in s tako malo sredstvi oskrbljeno društvo v resnici niso mali, tedaj naj se nikar in se tudi ne smejo meriti z onimi siarega in ne več obstoječega društva.

Sploh je že znano, da ima staro čebelarsko društvo dolg, pa podpora, ktera je le za povzdigo čebeloreje podeljena, se ne sme v pokritje dolga obračati.

Zatoraj prosi podpisano predsedništvo, slavni centralni odbor naj na to dela, da se bo podpora od visokoslavnega c. kr. poljedelskega ministerstva podeljena v povzdigo čebeloreje tistemu društvu neprikračena podelila in priznala, katero za povzdigo čebeloreje v resnici kaj stori in bo tudi v prihodnje po številu svojih udov kaj storiti in delovati moglo.

Jesenice 9. novembra 1884.

Predsedništvo

čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko.

* Na Jesenicah (Gorenjsko) se je gospod naučitelj Ant. Maier prostovoljno ponudil, da bode celo zimo in sicer vsako nedeljo po krščanskem nauku v šoli predaval o sadjereji, gospod J. Modic pa o čebeloreji. Prvo predavanje bilo je v nedeljo 9. t. m. Poslušalcev je bilo okoli 20. Gospod Ant. Maier je v jedrnatem in razumljivem govoru dokazal korist, katerega donaja umna sadjereja in prava čebeloreja. Povedal je navzočim uzroke, zakaj da je pri nas sadjereja še tako malo priljubljena. Poglavitni uzrok temu namreč je: Cesar človek prav ne ume, to ga tudi ne briga in ne veseli. — Želeti bi bilo, da bi se posebno učenci ponavljavne šole teh predavanj vdeležili.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko“. — Tisnila Klein in Kováč v Ljubljani.